

lidt Materiale, at det, om det senere maatte skønnes ønskeligt, vil blive vanskeligt at komme bort fra de Byggeplaner, der ved denne Lejlighed have været de ledende. Og Vanskeligheden ved at komme bort fra den Grund, der saaledes er afstukken for Kirkeforfatningsbygningen, turde være proportional med Omfanget af den saaledes afstukne Grund eller med Omfanget af det Virksomhedsomraade, der er tillagt disse midlertidige Menighedsraad. I sidstnævnte Henseende er der et specielt Forhold, jeg kunde ønske ved denne Lejlighed at gøre til Genstand for Omtale. Jeg sigter herved til den Lovbestemmelse, som er indeholdt i § 20, og som gaar ud paa at henlægge Forvaltningen af de i Kirkens Bøsser, Fattigtavler eller -blokke indsamlede Midler til Menighedsraadet. Mod denne Bestemmelse fremkom der ved 2den Behandling Indvendinger saavel fra den ærede Mindretalsordfører (Nordby) som fra det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup). Lige over for disse Indvendinger hævdede den højtærede Kultusminister bl. a., at det var ikke særlig betydelige Midler, det her drejede sig om, og som Eksempel paa, hvor smaa disse Midler kunde være, anførte den højtærede Kultusminister, at i Skern androg hele Indsamlingen i Kirkeblokken, om jeg ikke husker fejl, 10 Kr. 80 Ø. Og den højtærede Kultusminister benyttede det anførte Eksempel som Støtte for Forventningen om, at det ved den nu tilsigtede Ordning mulig skulde kunne lykkes at faa de paagældende Midler til at flyde rigeligere end tilforn. Jeg kan selvfølgelig gøre den højtærede Kultusminister den Indrømmelse, at med det anførte Eksempel for Øje er der al Anledning til at opretholde Haabet om, at den ny Ordning vil kunne bidrage til, at Midlerne, i hvert Fald for Skern Kirkes Vedkommende, ville flyde rigeligere end tilforn, nemlig vanskelig tænke mig, at disse Midler skulde kunne undergaa nogen Reduktion. Og jeg skal ogsaa kunne gøre den højtærede Kultusminister den Indrømmelse, at der ikke er Anledning til at rejse Betænkeligheder over, hvorvidt Administrationen af et saa ringe Beløb som det her omhandlede henlægges under en ny Institution eller forbliver under den hidtidige Forvaltning. Men der er jo andre Kommuner, hvor Forholdet stiller sig ganske anderledes. Jeg skal i den Henseende tillade mig at fremdrage som Eksempel den Kommune, der ligger mig nærmest, nemlig min Hjemstedskommune. Der er Forholdet dette, at der i Kirken, væsentlig i Form af Tavlepenge,

indsamles et Beløb, der som Gennemsnit for de 5 sidste Aar andrager 198 Kr. I denne Kommune er der 1500 Indbyggere, i Skern er der, hvis jeg ikke tager fejl, godt 2,000. Mod den ca. $\frac{1}{2}$ Øre, der i Skern Kirke indsamles pr. Sognebeboer, indsamles der altsaa i min Hjemstedskommune ca. 13—14 Øre pr. Beboer. Naar det erindres, at det er oplyst, at Kommune-tilskuddene til de fri Fattiggasser andrage gennemsnitlig 10 Øre pr. Beboer her i Landet, vil det formentlig erkendes, at det er et ret væsentligt Beløb, der for mit Hjemsojns Vedkommende her er Tale om, og at det der spiller en meget væsentlig Rolle i Henseende til de Midler, som den fri Fattigpleje har at raade over. I denne Kommune, hvor altsaa dette Beløb spiller en betydningsfuld Rolle, nærer jeg Frygt for, at der vil være Udsigt til den nærliggende Eventualitet, at den her indførte Lovbestemmelse vil bringe Bidragene til at flyde væsentlig mindre rigeligt end hidtil, og det af 2 Grunde. For det første, fordi der, som det forekommer mig, er Plads for en Tvivl om Hensigtsmæssigheden af at udstykke den kommunale Fattigpleje i 3 af hinanden uafhængige Afdelinger, nemlig Sogneraadet, Bestyrelsen for den fri Fattigkasse og Menighedsraadet. Og for det andet, fordi jeg ogsaa nærer den Opfattelse, at mange hidtidige Bidragsydere ville finde, at den Fattigpleje, der praktiseres i Kommunen, kun bør spørge efter Trang og Værdighed i Henseende til de almindelige samfundsborgerlige Regler, og ud fra denne Synsvinkel og i Henhold hertil ville finde det mindre hensigtsmæssigt, at man vil benytte Kirkens Stempel til at forlene Trangen og Værdigheden med en særlig privilegeret Karakter. Jeg for mit Vedkommende finder det altsaa uhensigtsmæssigt — og i hvert Fald ubetimeligt allerede nu — at henlægge Forvaltningen af disse Midler under Menighedsraadene. Jeg ved jo imidlertid, at man fra anden Side med Styrke har hævdet en anden Opfattelse, og navnlig har jo den højtærede Kultusminister gjort sig til Talsmand for denne anden Opfattelse, men jeg nærer den Tro, at de Argumenter, der kunne tale for at henlægge Administrationen af disse Midler under Menighedsraadene, maa underordnes de Argumenter, der tale for at opretholde det bestaaende. Men selv om jeg i saa Henseende skulde tænkes at tage fejl, og selv om — mod Forventning — den Udsigt laa for, at en Afgørelse af dette Spørgsmaal alene efter de Hensigtsmæssighedshensyn,